

Yalnızlığın İstilas

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Haziran 2018

Sevgiyi öğ(re)ütebilir misin?
Ya da aşkı mı ihya edersin
Satır misali düşmüşken gözümden
Aşkın istikbali?
Şimdimi gözle derya yürekli sevgili
Ve meali olmayan acılar yükle
En derine,
En duyulmaza
Bir de sitem bellediğin şiirlere
Düşerken gözyaşım ama...

Sen görmezsin asla
Hatta görmemeye yeminli
Görüp göreceğin bir çift göz
O da elemi perde arkası
Yürekten yüreğine nakşeden
Boş atıp dolu tuttuğu riyaları eşrafın,
Bir de;
Konaklarken yüreğin selamı
Ahde vefadır bilirim, diğer adın

Bir göğün serçesi,
Bir bukle hüznünde
Reçine tadında hayat denen martaval
Dizelerin bağının çözüldüğü
Soğuk yaz akşamları.
Kenarından köşesinde geçtiğim
Nice mezar taşı:
Ufkunda ömrün
Siper yapmışken düşleri
Tutunacak tek dalım
Söylemezsem sevdamı
Namert isyanlardayım... demedim
İnan demedim!
Hep öfkemi boğdum hem

İçimde eriyen sarkıtlar:
Düşüp düşüp başa aldığım
Ömürlük masalım,
Sormadan kimin nesi,
Bilmeden önü nedir
Ya da arkası yarısız bir milat mı da
Kurşunlara hedef olan
Serçe kelamın istilası?

Yine musalla taşında yüreğin
Sona koyup da söylenmemesi gerekenin
Başı kayıp sırdaş iklimlerin
Gücü yettiğinde zalimin
Bir de telaffuz edemediğim
Dünyalık yanlışlarım.
Pay ettiğimden de ötesi,
Barındığım şiirleri kayıp
Şehri İstanbul'un:
Aslında o da benim gibi:
Kâh yalnızlığın istilası
Kâh şehit mertebesinde
Kalabalıkla harmanlanan
Sancılara binaen
Gönüllük yorgunluğuma derman.

Şiirin taşı tarağı bunca kelam,
Minvali neredeyse
Hadi dönelim sırtımızı ters istikamete
Sonramız Allah kerim,
Tefekkürün gücü değil mi
Huda'nın sunumu
Ve
İhlâslı yürek
Kayıtsız yüzlerin ifşası mademki
Her satıra yığıdığımız
Hayaleti ölümlü günün
Yarına çıkıp çıkmayacağımız belli olmasa bile
Biz sevmek için
Gelmedik mi yeryüzüne?